

mark i arbejde. Danmark havde nemlig en regering, der satsede på et arbejdende folk.

Der var kun ét men den nytårsaften: Danmark havde skiftet regering. Og nu kender vi resultatet af regeringsskiftet: Internationale konjunkturer imødegås ikke, fyringer af offentligt ansatte bidrager selvstændigt til det, og en passivitet uden lige med alt for sene og alt for små indrømmelser af symbolpolitisk karakter gør, at Danmark nu er på vej ind i en arbejdsløshedsperiode, som vi ikke har set mage til længe.

Men så kommer statsministeren i sin seneste nytårstale og beroliger os, for heldigvis har vi klaret os bedre end så mange andre, fordi danske virksomheder har en god konkurrenceevne. Men det passer jo heller ikke. Danmark er ikke længere på toppen. Danmark venter, og Danmark er så indtil da endt i bunden i Europa, når det gælder stigningen i arbejdsløsheden. Det fremgår af Eurostats opgørelse, hvor Danmark har fået en fornem 25. plads af 25 mulige, og det er vel at mærke den nederste.

I 2002 og 2003 er der i 700 danske virksomheder varslet afskedigelser i større omfang, og Arbejdsmarkedsstyrelsen opgør, at godt 32.000 danske lønmodtagere er fyret i de her virksomheder.

Men statsministeren trøster os igen i sin nytårstale, for han tør godt love, at opsvinget kommer i 2004, og imens venter vi på, at det her løfte indfries, hvis ikke opsvinget nok en gang udskydes, indtil det udskydes på ny.

Regeringen leder krampagtigt efter lyspunkter, og finansministeren blev helt panisk op til jul, hvor vi så alle sammen blev opfordret til at købe flere og dyrere julegaver. Ja, man var jo nærmest landsforræder, hvis ikke man overtrak kontoen i december.

Men indsatsen har indtil nu kun vist 45.000 færre danske arbejdspladser. Og det er en begrundet frygt for arbejdsløshed og indkomstnedgang, der nu hærger i danske hjem, en utryghed over for fremtiden og ikke mindst den ufrihed, det er at være uden arbejde, ikke at være herre over egen indkomst, der jo følger direkte af arbejdsløsheden.

Så er der følgervirkninger for dem, der ikke er knyttet til en arbejdsplads, fordi de er langtids-syge, mangler fleksjob, allerede er langtidsledige eller er nyuddannede. De får endnu sværere ved at få fat i et arbejdsmarked, hvor de fleste frygter at blive fyret. Arbejdsløsheden har det med at bide sig fast, og arbejdsløshed vender alt tid den tungeste ende nedad. Den rammer

breddt, men den rammer især unge, ufaglærte, og den rammer kvinder. Og sådan er det også denne gang.

Så blev vi i 2003 også et land i nulvækst. Ja, det er selvfølgelig i sammenhæng med, at vi er et land, hvor der foreløbig er tabt 45.000 arbejdspladser.

Derfor er det godt, at Enhedslisten har rejst forespørgslen, og vi skal selvfølgelig støtte det forslag til vedtagelse, som fru Line Barfod fremsatte.

Vi kan gøre så meget. Vi kan fremrykke offentlige investeringer meget mere ambitiøst end det, regeringen har foretaget. Der er ledige bygningshåndværkere nok i dette land.

Vi kan investere i uddannelse og meget mere ambitiøst end det, regeringen hidtil har ladet sig trække frem til. Hvorfor holde fat i restriktioner i uddannelse? Hvorfor styre arbejdsmarkedsrådernes uddannelsesindsats på gammelkommunistisk vis? Hvorfor ikke bare gøre os dygtigere og lade den næste generation blive klogere end os? Derfor skal der også investeres mere i de unges uddannelser.

Ungdomsarbejdsløsheden er på vej tilbage. Unge kan ikke afslutte deres uddannelse, for der mangler praktikpladser, og den skolepraktik, der skulle kompensere for det, er nu blevet ødelagt. Dertil kommer, at der er så mange, der ikke har mulighed for at gøre deres uddannelse færdig. De mangler en arbejdsplads at starte på, fordi arbejdsmarkedet ikke åbner sig for de nyuddannede.

Vi kan forske mere, så vi som nation kan lægge grunden til nye teknologiske spring og dermed skabe nye arbejdspladser, der kan afløse de job, der flyttes ud af landet eller nedlægges.

Vi kan give Danmark en skattereform, der er finansieret, og som i sin indretning bidrager til en væsentlig og permanent forbedring af beskæftigelsen.

Kl. 15.40

Vi kan sådan set også godt gøre det billigere for folk at få passet deres børn, så de tjener lidt ekstra ved at gå på arbejde, når de har små børn. Det er også et socialdemokratisk forslag, nemlig om kun at betale 1.000 kr. for en daginstitutionsplads. Det er sådan set også en del af det at rejse beskæftigelsen.

Så kan vi føre en mere ambitiøs seniorpolitik, så vi ikke har så mange lønmodtagere, der er arbejdsløse, når de fylder 60 år, og dermed tvinges på efterløn. Vi kan genoplive servicejobbene, så flere kan komme i arbejde, hvor der er brug for